

den de bleve udnævnte til Officerer; men naar man dernæst tænker over, at de ikke ere Officerer i Linten, beroliger man sig snart igjen med, at de kun ere udnævnte af Krigsministeren o. s. fr. Dermed maa man imidlertid ikke slaa sig til Ro; thi ved nærmere Eftergranskning vil man finde, at disse to Personer ere udnævnte saa tidlig, at de have faaet deres Udnævnelse som Officerer i Krigsreserven af Kongen. Derfor har Udvalget rettet den Forespørgsel til den høitagtede Indenrigsminister, om der ikke kunde være Tvivl om Retmæssigheden af denne Udnævnelse, og det synes ogsaa, at Ministeren strax har næret nogen Tvivl, thi i modsat Tilfælde vilde han neppe have ladet Forespørgselen gaa videre til Krigsministeren; men efter at dennes Svær er kommen, har Indenrigsministeren fundet sin Tvivl fuldstændig hævet. Udvalget har ment at være ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til at stille en saadan Forespørgsel samtidigt med, at man har troet, at man vilde gaa udenfor sit Hverv, hvis man forfulgte denne Sag videre. Det blev da vedtaget i Udvalget, at det Svær fra Ministeren, der maatte indløbe, skulde trykkes i Betænkningen, medmindre Formanden for Udvalget fandt ganske særlige Grunde til forinden at sammentalde et Møde, og Formanden fik saaledes Bemyndigelse til at afgive Betænkningen, saafremt han gik paa det, uden at denne paany havde foreligget i Udvalget, idet det da kunde forbeholdes Ordføreren at udtale sig nærmere om Skrivelsens Indhold. Paa Udvalgets Begne har jeg derfor noget nærmere at sige om denne Sag, og jeg veed ikke, hvorvidt andre Medlemmer af Udvalget dele min Mening, men for mit eget Vedkommende maa jeg tilstaa, at min Tvivl ingenlunde er bleven hævet ved den Skrivelse, som er indløben fra Krigsministeren, som Indenrigsministeren fuldstændig har tiltraadt. Der henvises i denne Skrivelse til den gjældende Hærslov, som jo er af 6te Juli 1867, men de to Lieutenanter, som der her er Tale om, ere ikke udnævnte i Genhold til denne Lov. Den enes Udnævnelse er fra den 3die Februar 1862, og den Andens er vel af 22 Juli 1867, altsaa nogle Dage efter Hærsloven, men han er ikke udnævnt i Genhold til den; han har faaet Anciennitet fra 25de Oktober 1864. Jeg maa derfor antage, at det hervor paa en Feiltagelse, naar det høie Krigsministerium har henvist til Loven om Hærens Ordning, i hvert Tilfælde er det en Feiltagelse, naar Krigsministeriet skriver, at der ikke er Grund til at fordre, at disse Personer skulde have Indfødsret, det vilde kun have været nødvendigt, dersom de skulde have været kongelig udnævnte. Men de paagjældende Personer ere netop kongelig udnævnte, hvilket jeg nærmere har overbevist mig om ved at ty til den officielle Kundgjørelse for Armeen for det paagjældende Aar, som jeg har her i Haanden. Det maa imidlertid vistnok an-

ses for utvivlsomt, at disse Personer burde have haft Indfødsret, inden de bleve udnævnte til Officerer; men Feilen kan maasse siges at ligge længere tilbage. De ere udnævnte i Genhold til en kongelig Resolution af 29de September 1860 om Tilveiebringelse af Reserveofficerer. I denne opstilles der forskjellige Betingelser, der skulde opfyldes af dem, som ønske at blive Reserveofficerer, men der imellem er Indfødsret ikke nævnt. Ikke desto mindre findes der en senere Paragraf, som giver saadanne Reserveofficerer Afgang til visse Embeder under nogle af Ministerierne, saadanne Embeder, hvortil der utvivlsomt udkræves Indfødsret. Jeg tror, at dette er et nyt Led i en længere Kæde, som viser, at man lidt efter lidt er kommen bort fra Indfødsretslovens Bestemmelser. Man har tidligere været lidt strengere i saa Henseende og holdt sig mere til Bestemmelserne i Indfødsretsloven og den Plakat af 15de Februar 1776, som nærmere bestemmer den. Naar man skal fortolke Ordet Embedsmand, saaledes som det forekommer i Forbindelse med Indfødsretten i Grundlovens § 17, maa dette Ord uden Tvivl have en meget videre Fortolkning, end naar Ordet Embedsmand forekommer paa forskjellige andre Steder. Der er ogsaa flere af vore større Retslærde, der ere af den Mening, at man lidt efter lidt har fjernet sig fra disse Bestemmelser. Dette synes saaledes at være Tilfældet, naar for Exempel A. W. Scheel i sin Personer udtaler, at der udfordres Indfødsret til de Tjenester, som skulde besættes med veltjente Underofficerer, hvilket han synes at støtte paa et Reskript af 19de Mai 1804, hvori der staar, at Ingen uden Indfødsret eller de, som ere forundte lige Ret med Indfødsret, kunne faae Afgang til den Underofficererne tilkommende Forsørgelse med de Embeder i Civilstaten, som dengang bleve oprettede. Ligeledes yttres af en Professor Gold i sin Forsatningsret i Anledning af en ministeriel Skrivelse, hvorved det blev bestemt, at de, der ansattes som Støtrelærere, ikke behøvede Indfødsret, at dette var et Resultat, som iøvrigt ikke kunde billiges, og han synes i saa Henseende at tænke paa en Rancelliskrivelse af 25de Marts 1786 til Kjøbenhavns Magistrat, som havde forespurgt, om en Støtholder behøvede Naturalisation, hvortil Rancelliet svarede, at det behøvede han ikke, naar Vedkommende ikke havde nogen fast Løn; men deraf synes at følge, at, saafremt han nød fast Løn, behøvede han det. Dette er et Spørgsmaal, som jeg ikke skulde have opholdt mig saa længe ved, hvis det ikke tidligere engang havde været paa Tale for ikke saa længe siden her i Folkethinget. Det var i 1867 den 4de April, at der havde været nedsat et Udvalg i Anledning af Indfødsretten, og i Betænkningen blev der gjort opmærksom paa, at i Genhold til den gjældende Lovgivning kræves der Indfødsret til Embeder og Tje-